

CAPITOLUL 2

Magii (versetele 1-12)

În momentul nașterii Domnului, niște magi în răsărit au văzut o stea prin care au înțeles că s-a născut Împăratul iudeilor. Acești magi se ocupau de astrologie și de anumite științe și erau în cinste la curțile împărătești. Bărbații menționați aici, deși aparțineau acestei clase de oameni, erau fără îndoială evlavioși. Ei știau, că un Împărat a fost promis iudeilor și Îl așteptau (Numeri 24.17). Înștiințați despre nașterea Sa, prin apariția acestei stele, ei au pornit la drum ca să I se închine. Ajunși la Ierusalim, au dorit să vadă pe Împăratul născut de curând al iudeilor, și fără îndoială s-au așteptat să găsească orașul plin de bucurie de acest eveniment. Vai! Nu era nimic de acest fel. Poporul aștepta pe Împăratul său tot așa de puțin, cum popoarele creștine așteaptă astăzi revenirea Domnului Isus (1 Tesaloniceni 1.10). Când Irod a aflat de sosirea magilor și de scopul vizitei lor, s-a tulburat și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el. El a adunat pe marii preoți și pe cărturari și i-a întrebat unde trebuia să se nască Hristosul. Ei au răspuns: în Betleemul din Iudeea, căci așa stă scris prin profet, „Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși Cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității“ (Mica 5.2).

Tulburarea provocată de vestea nașterii Împăratului promis de Scripturi, ne arată starea tristă a poporului. Ei erau întorși înapoi din robie și păstrați în viață prin mii de greutăți, pentru a întâmpina pe Mesia al lor. Gemeau sub jugul romanilor, aveau peste ei un împărat oribil, pe ticălosul Irod¹, un străin; posedau Scripturile, care le vesteau izbăvirea prin adevăratul lor Împărat, Fiul lui David. Și cu toate acestea iudeii nu-L așteptau nicidecum. Dimpotrivă, s-au tulburat la nașterea Sa, în loc să se bucure.

Toate aceasta ne arată, că prezența lui Dumnezeu este mai neplăcută pentru oameni decât suferințele și greutățile. Așa cum am spus deja: și astăzi, în lumina creștinismului, Domnul nu este așteptat mai mult decât atunci, cu toate că fiecare, ca marii preoți și cărturarii de odinioară, posedă Cuvântul lui Dumnezeu, care învață foarte deslușit, că Domnul va reveni. Biserica mărturisitoare a pierdut demult din vedere acest adevăr. El nu face plăcere inimii firești și îngrozește lumea. Căci după răpirea sfinților, vor izbucni deodată judecățile descrise în cartea Apocalipsa. „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. ... Atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei ... și nu va fi chip de scăpare.“ (1 Tesaloniceni 5.1-3). În Evrei 9,28, dimpotrivă, citim că El se va arăta a doua oară celor care Îl așteaptă, spre mântuire. Întreb pe fiecare din cititorii mei: Îl aștepți tu?

Nimeni nu era mai tulburat la Ierusalim ca Irod, falsul împărat al iudeilor. De aceea el a chemat în taină pe magi, ca să audă de la ei când li s-a arătat steaua. După aceea i-a trimis la Betleem cu misiunea să se întoarcă pe la el de îndată ce vor fi găsit Copilașul. S-a prefăcut, că și el vrea să I se închine, în realitate însă inima lui era plină de dorința de a-L omorî.

Dumnezeu a călăuzit pe acești magi evlavioși. El s-a servit de cunoștințele marilor preoți,

¹ Acest Irod este numit în istorie „Irod cel Mare“. El era de origine indumeeană. (Indumeii erau urmași ai lui Edom și nu aveau niciun drept să domnească în Israel.) El era prin una din numeroasele sale căsătorii înrudit prin alianță cu renumita familie iudaică a macabeilor. Prin viclenie a obținut de la romani tronul Iudeii. Ca tiran, crud, ambițios, a dispus omorârea tuturor acelor din popor și din familia sa, care îi stăteau în cale. În neîncrederea sa, cauzată de conștiința lui rea, s-a debarasat de cei care îl deranjau. De aceea puțin îl interesa viața copilașilor din Betleem, între care presupunea existența unui pretendent la tron, pe care el îl ocupa pe nedrept. Pentru a fi tolerat de iudei, care îl urau în chip evident, a dispus restaurarea în chip strălucit a templului din Ierusalim, o lucrare care a durat patruzeci și șase de ani (vezi Ioan 2.20). Irod a murit la un an după masacrarea copiilor din Betleem, după o domnie de treizeci și patru de ani. Fiul său Arhelau i-a urmat la tron. Acesta a fost tot așa de crud ca și tatăl său, dar timpul lui de guvernare a fost scurt.

Irod, care a domnit în timpul slujbei Domnului, era un alt fiu al lui Irod cel Mare. El era tetrarh al Galileii, așa cum citim în Luca 3.1, cărmuitor al Galileii (Tetrarh înseamnă domnitor peste a patra parte a unui stat dezmembrat). El a domnit până după moartea Domnului.

Împăratul Irod, despre care este vorba în Faptele Apostolilor 12, este numit în istorie Irod-Agripa I. El era nepotul lui Irod cel Mare și nu era fiul lui Irod-Agripa I. El a domnit peste Iudeea.

Agripa al II-lea, înaintea căruia s-a apărat Pavel, era de asemenea un Irod, un fiu al celui dinainte.

ca să-i învețe unde ar putea găsi Copilașul. Și când ei au plecat, Dumnezeu a făcut să le apară din nou steaua pe care o văzuseră în Răsărit; ea mergea înaintea lor și s-a oprit deasupra locului unde era Isus. „Și, când au văzut steaua, s-au bucurat cu bucurie foarte mare. Și, intrând în casă, au văzut Copilașul cu Maria, mama Lui, și, căzând la pământ, I s-au închinat; și, deschizându-și comorile, I-au adus daruri: aur și tămâie și smirnă.“ (versetele 10-11). Dumnezeu a vegheat ca Fiul Său să primească, la intrarea Sa în această lume, onorurile cuvenite unui Împărat. Deoarece căpeteniile poporului Său nu erau în stare să-I aducă această onoare, Dumnezeu a găsit pe acești înțelepți dintre păgâni, pentru a împlini această slujbă. Luca relatează și el, că păstori simpli au fost învredniciți să vadă pe Domnul, deoarece poporul nu-L aștepta.

De la începutul vieții Sale pe pământ, preaslăvitul Domn nu a fost cunoscut și a fost disprețuit. Dar Dumnezeu a călăuzit mereu pe unii oameni, ca să-L cunoască, să-L primească și să-L onoreze. Tot așa este și astăzi.

Irod și copilașii din Betleem (versetele 13-18)

Dumnezeu veghea asupra divinului Copil care, prin nașterea Sa în această lume, era expus la ura lui satan și a oamenilor. Dumnezeu cunoștea intențiile criminale ale lui Irod și i-a înștiințat pe magi să se întoarcă în țara lor fără să treacă pe la împărat. Și ei au făcut așa. După plecarea lor, Iosif a avut un vis în care Domnul i s-a arătat și i-a zis: „*Ridică-te, ia Copilașul și pe mama Lui și fugi în Egipt și rămâi acolo până când îți voi spune; pentru că Irod va căuta Copilașul ca să-L omoare*“.

Înainte chiar ca Irod să fi formulat planul său criminal, Dumnezeu a poruncit lui Iosif să fugă în Egipt. Ticălosul împărat nu știa că mai presus de el era Unul care „cunoaște gândurile oamenilor“ (Psalm 94.11). Și mult mai puțin cunoștea gloria acestui Copilaș a cărui viață nimeni nu putea să o ia; căci Isus a murit abia atunci când El Însuși S-a dat la moarte. Însă Dumnezeu, pentru a proteja pe Fiul Său, nu a vrut să săvârșească o minune care ar fi atras atenția oamenilor. El l-a înștiințat în liniște pe Iosif. Prin această fugă în Egipt s-a împlinit prorocia lui Osea, care spune: „Am chemat pe fiul Meu din Egipt“ (Osea 11.1). După cum odinioară Israel a fost chemat din Egipt, tot așa și Hristos, adevăratul Israel, trebuia să fie chemat de acolo; dar cu deosebirea că Acela care trebuia să iasă din Egipt nu avea nevoie să fie izbăvit, cum a fost izbăvit Israel. El a venit dimpotrivă, ca să izbăvească poporul de puterea unuia mai puternic decât Faraon.

Când Irod a văzut că magii nu l-au ascultat, s-a mâniat foarte tare. Noi cunoaștem originea și caracterul mâniei sale: satan știe că sămânța femeii îi va zdrobi capul; de aceea de la căderea în păcat el face tot ce îi stă în putință pentru a împiedica executarea acestei sentințe. Știind că această sămânță, Hristos, va ieși din poporul iudeu, el a încercat de nenumărate ori să extermine acest popor, ca de exemplu în Egipt, unde Faraon a poruncit să fie aruncați în fluviu toți copiii de parte bărbătească ai iudeilor. Deseori satan a făcut poporul să păcătuiască, ceea ce a adus poporul sub judecățile lui Dumnezeu; el spera ca în felul acesta să-l nimicească. Familia împărătească, din care trebuia să se nască Hristosul, a fost aproape în pericol să fie nimicită de împărăteasa Atalia; nu a rămas numai copilul Ioas, care a fost scăpat de soția preotului Iehoiada (2 Împărați 11.1-3). În capitolul nostru, Irod este instrumentul diavolului, pentru a-L omorî pe Isus, și anume prin aceea că acesta a poruncit să fie omorâți pruncii din Betleem. Când satan a înșelat pe oameni, să răstignească pe Domnul, el a crezut că în sfârșit va triumfa; dar tocmai prin aceasta i s-a luat puterea și capul i-a fost zdrobit. Și în Apocalipsa 12.4 se vorbește printr-un tablou simbolic despre acest efort al lui satan, cum balaurul (satan) se pregătește să mănânce copilul de parte bărbătească, care trebuia să se nască din femeie – simbol al lui Israel.

Dar în zadar satan și lumea încearcă să se împotrivescă lui Dumnezeu. Într-o zi viitoare, împărății pământului se vor scula împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său; dar în Psalmul 2,4 se spune: „Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei“. Ca nu cumva să nu-i reușească scopul, Irod a dispus să fie omorâți toți copiii de parte bărbătească din Betleem de la vârsta de doi ani în jos, după vremea aflată de la magi (versetul 16). Pe baza acestui loc se poate presupune că s-au scurs circa doi ani de când s-a arătat steaua magilor din răsărit, vestindu-le nașterea Domnului. Deci, Copilașul Isus era în timpul acesta în cel de-al doilea an al vieții Sale.²

² La studierea exactă a relatării biblice se vede clar, că este greșit să plasezi pe magi și pe păstori împreună în

Durerea pricinuită de omorârea în masă a copiilor la Betleem era împlinirea profeției lui Ieremia: „Un glas s-a auzit în Rama, jale și plângeri amare: Rahela, plângându-și fiii, refuză să fie mângâiată pentru fiii ei, pentru că nu mai sunt“ (31.15). Rama indică ținutul în care era situat Betleemul. Dacă Domnul ar fi fost primit săvârșind reșezarea lui Israel despre care vorbește capitolul 31 din Ieremia, acești copilași n-ar fi fost omorâți, ei s-ar fi bucurat de împărăția Sa; dar fiindcă au participat la lepădarea lui Hristos, ei vor avea partea lor cu El în slava cerească, ceea ce este cu mult mai bine. Pentru pământ, este adevărat, moartea lor este o pricină de lacrimi. Este trist de asemenea să ne gândim că una din primele urmări ale prezenței lui Hristos aici pe pământ a fost omorârea acestor copilași; aceasta arată ce este inima omului. Cineva a zis: „Dacă pământul se golește, se umple cerul“. Scopul lui Dumnezeu este de a popula un pământ nou cu oameni desăvârșiți de fericiți. De aceea în iubirea Sa de nepătruns, El a trimis pe Fiul Său Preaiubit pe acest pământ stricat și plin de violență.

Întoarcerea din Egipt (versetul 19-23).

Un înger al Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt pentru a-l înștiința că a murit Irod. „*Ridică-te, ia Copilașul și pe mama Lui și mergi în țara lui Israel*“. Cum ascultase pentru a se duce acolo, acum Iosif ascultă pentru a se întoarce de acolo. Pe drum a aflat că Arhelau împărățea în Iudeea și s-a temut să se ducă acolo, căci știa foarte bine, că fiul era tot atât de crud ca și tatăl său. Dar Iosif a primit iarăși o înștiințare dumnezeiască în și s-a dus în Galileea, unde a locuit mai înainte (Luca 26-27 și 2,4). Iosif și Maria au părăsit acest oraș pentru a veni la Betleem în vederea recensământului poruncit de împăratul August. Dumnezeu se folosește de această împrejurare, ca să împlinească Scripturile, potrivit cărora Fiul Său trebuia să Se nască în Betleem. Ei au revenit la Nazaret nu numai din cauza răutății lui Arhelau, ci ca să se împlinească și acel cuvânt al profetului: „El va fi numit nazarinean“. Acest nume de „Nazarinean” era o expresie de dispreț, prin care omul în orbirea și ura lui caracteriza pe Acela care în sfințenie desăvârșită față de păcătos era revelarea dragostei lui Dumnezeu. Nazaret în Galileea era disprețuit, așa cum Galileea însăși era disprețuită de iudei³.

Cât de mult S-a umilit Domnul, atunci când a venit pe acest pământ, pentru a ne salva! El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, da, Dumnezeu Însuși, a luat înfățișarea unui rob (sclav)! Găsit la înfățișare ca un Om, S-a smerit (Filipeni 2.7-8). Chiar de la nașterea Sa, El a fost disprețuit și părăsit de oameni, Acela care Își dă seama în toată viața Sa aici pe pământ că El este „El era disprețuit și părăsit de oameni; pe tot parcursul vieții Sale aici pe pământ s-a adevărit, că El era „om al durerilor și obișnuit cu suferința și ca unul de care îți ascunzi fața; era disprețuit și noi nu L-am prețuit“ (Isaia 53.3). Chiar de la intrarea Sa în această lume, El a trebuit să fugă de persecuție; revenit în țara Sa, răutatea omului L-a constrâns să Se retragă într-un ținut și într-o localitate disprețuite de iudeul orgolios. Acolo a trăit treizeci de ani în singurătate, despre care noi nu avem amănunte, în afară de ceea ce este relatat în Luca 2.41-52. El lucra meșteșugul lui Iosif, căci El a fost numit „Fiul tâmplarului“, și de asemenea „tâmplarul“ în Marcu 6.3.

Ce mult ne impresionează această smerire a Mântuitorului! Când Îl privim, trebuie să ne spunem: Pentru mine El a părăsit slava și a luat un astfel de loc de dispreț în această lume. Pentru mine a suferit pe cruce judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu, pe care eu aș fi meritat-o din cauza numeroaselor mele păcate! Cât de mult ar trebui viața tuturor celor care Îl cunosc ca Mântuitor al lor și se bucură de iubirea Sa să fie închinată dedicată Lui și să se asemene cu viața Sa, cu smerenia Sa și cu lepădarea Sa de Sine, cu caracterul Său de Nazireu, despărțit de toate întinările păcatului, dedicat lui Dumnezeu! Toate acestea El Însuși le-a împlinit cu desăvârșire. Dacă noi avem privilegiul de a crede în acest Mântuitor Preaiubit, atunci să urmăm și exemplul Său! Secretul pentru a călca pe urmele Sale, este de a-L iubi. Și secretul de a-L iubi este de a gândi la iubirea Sa pentru noi și de a ne bucura de ea.

staulul din Betleem, așa cum s-a făcut în anumite cântări, povestiri și tablouri. Păstorii apar la nașterea Domnului, magii au venit aproximativ cu doi ani mai târziu.

³ Cu toate că și galileenei erau iudei, numai locuitorii din Iudeea au fost numiți iudei în evanghelii.

CAPITOLUL 3

Ioan Botezătorul (versetele 1-12)

Sosise timpul când Hristos trebuia revelat poporului Israel. Dar Domnul nu putea să ia loc în mijlocul poporului Său, care se găsea într-o stare tristă, fără ca în inimile lor să aibă loc o lucrare. Isaia prorocise că venirea Domnului va fi vestită și pregătită de un premergător: „*Glasul unuia care strigă în pustiu: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările.”* (compară cu Isaia 40.3).

Aceste cuvinte fac aluzie la pregătirile care se făceau odinioară înainte de sosirea unui suveran. Pe atunci șoselele nu erau întreținute cum sunt astăzi. Obstacolele trebuiau îndepărtate și drumurile nivelate, ca să ușureze mersul împăratului și al suitei sale. În acest caz, la sosirea lui Mesia, este necesară o pregătire din punct de vedere moral pentru primirea împăratului; ea trebuia să aibă loc în inimi prin lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt. Ioan Botezătorul era acela care trebuia să pregătească terenul pentru această pregătire a poporului. Nașterea lui nu este amintită în evanghelia după Matei; evanghelia după Luca dimpotrivă dă o relatare detaliată și interesantă despre aceasta. Aici în evanghelia după Matei precum și în evanghelia după Marcu, Ioan Botezătorul apare deodată ca predicator în pustia Iudeii: „*Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor s-a apropiat*“.

Nu este ciudat să vezi pe cineva predicând într-un pustiu? Dar pustiiul simbolizează inima poporului, da, inima oricărui om, așa cum o vede Dumnezeu. Ce demnă de admirație este bunătatea lui Dumnezeu, că El a pus să se predice bogățiile harului Său!

Ioan Botezătorul trăia în singurătate, într-o despărțire totală de poporul stricat. El purta îmbrăcămintea prorocilor: o manta de păr de cămilă și o curea în jurul coapselor (compară cu 2 Împărați 1.8); hrana lui consta din lăcuste și miere sălbatică. (Lăcustele mari și abundente în Orient constituie și astăzi hrana locuitorilor din aceste ținuturi.) Cine trăiește pentru Dumnezeu nu se hrănește cu ceea ce poate să ofere lumea.

Iehova vechiului legământ era pe cale să vină la popor în persoana lui Isus; împărăția cerurilor se apropia; împărăție a cărei cârmuire se făcea din cer, în contrast cu împărățiile ale căror cârmuiri sunt de pe pământ. Dar pentru Domnul era imposibil să instituie domnia peste popor, atâta timp cât el se afla în starea de păcat. Dacă El S-ar fi înfățișat deodată în exercitarea puterii Sale, El ar fi trebuit să nimicească prin judecată acest popor, compus numai din oameni păcătoși. Pentru păcătoși nu era nici un loc în împărăție, unde numai ceea ce este din Dumnezeu poate dăinui. Tocmai aceasta vestea Ioan Botezătorul, predicând *pocăința* și cerând poporului să creadă în Acela care trebuia să vină după el (Faptele Apostolilor 19.4). Din toate părțile veneau la el, cel care se despărțise de popor. Își mărturiseau păcatele, apoi erau botezați în Iordan, cu botezul pocăinței. Numai prin aceasta deveneau capabili pentru a-L primi pe Mesia.

Dumnezeu lucrează astăzi după același principiu pentru întoarcerea păcătosului. Dumnezeu îi oferă cerul; dar sfințenia absolută a lui Dumnezeu împiedică pe păcătos să intra acolo. Ce mai trebuie să aibă loc? El trebui *să-și mărturisească păcatele*, nu numai să zică: „Am făcut ce nu este drept“, ci să zică: „Am făcut păcatul acesta și acela“. Totodată trebuie să recunoască, că merită judecata. Atunci el va putea să exclame, ca și psalmistul: „*Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea; am spus: „Voi mărturisi Domnului fărădelegile mele“. Și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu*“ (Psalm 32.5).

Toți care veneau la Ioan Botezătorul cu o inimă sinceră și își mărturiseau păcatele, erau într-o stare potrivită pentru a-L primi pe Domnul, care prin suferințele Sale la cruce va face ispășire pentru ei. Dar se găseau și farisei și saducheii care voiau să participe la împărăția cerurilor în virtutea poziției lor naționale și religioase. Ei credeau că, pentru a avea parte de ea, era de ajuns să aparții seminției lui Avraam; de starea lor de păcat nu se ține seamă. Ei se înșelau în întregime, căci numai pe principiul harului, prin care Dumnezeu iartă pe păcătos, poate iudeul, ca și cu orice om, să se bucure de binecuvântările pregătite de Domnul. De aceea Ioan Botezătorul, indignat de conștiința lor împietrită și de disprețul lor față de drepturile și de caracterul lui Dumnezeu, le zice: „*Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?*“. El nu le spune că ei ar fi prea răi, ca să poată scăpa de această mânie, ci: „*Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră*“, adică: recunoașteți cu spirit de dreptate starea voastră de păcat, mărturișiți-o și apoi umblarea voastră să se potrivească cu vorbele voastre. Sinceritatea și realitatea mărturisirii trebuie să se dovedească prin roade. Era total inutil să se laude cu poziția lor de fii ai lui Avraam; încercarea pe care Dumnezeu o făcuse cu acest popor și prin el, cu inima oricărui om, era la capăt și nu atrăgea asupra poporului decât judecata. De aceea Ioan adaugă:

„Și *securea este deja înfiptă chiar la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc*“. Judecata nu se executa încă; toporul nu era încă ridicat; dar într-o oarecare măsură el era pus la rădăcina pomului, gata să fie folosit, dacă roadele pocăinței nu se produceau.

Ioan vestește după aceea sosirea Aceluia care trebuia să vină după el, care era mai puternic decât el, Căruia el nu era vrednic să-I ducă sandalele. Acesta nu va boteza cu apă, ci cu Duhul Sfânt și cu foc; *cu Duhul Sfânt* ca putere a noii vieți, prin care cei care credeau vor putea să-L slujească și să-L glorifice pe Dumnezeu în noua stare a lucrurilor, pe care Domnul o va crea, dar și *cu foc*, cu judecata lui Hristos asupra tuturor aceluia care nu-L vor primi. „*Cel a cărui vânturătoare este în mâna Sa; și Își va curăța în întregime aria și Își va aduna grâul în grânar, iar pleava o va arde cu foc de nestins*“. De îndată ce grâul a fost treierat, cu lopata (vânturătoarea) se despărțea pleava de grâu. Aria este poporul Israel. Domnul a venit pentru a face acest triaj și după aceea să execute judecata. Iudeii de atunci, ca și orice om de astăzi trebuie să ia bine seama la acest lucru, și ca păcătos vinovat să primească harul venit în persoana Domnului Isus. El va fi Judecător pentru toți cei care Îl vor fi lepădat ca Mântuitor.

Botezul lui Isus (versetele 13-15)

Ce scenă minunată pun în fața noastră aceste versete! În versetele anterioare am văzut solicitarea solemnă la pocăință adresată de Ioan poporului, și anunțul lui cu privire la sosirea Unuia mai puternic decât el, Domnul Însuși, care va mântui pe ai Săi de păcatele lor.

Poporul aștepta pe Acela care trebuia să apară. De unde va veni El? Cum se va arăta El? Care va fi înfățișarea Lui?

Într-o zi sosește la Ioan Botezătorul, pe malurile Iordanului, un om venit din Nazaretul Galileii, cel mai smerit dintre oamenii care au fost văzuți vreodată pe pământ. El a cerut să fie botezat. Dar Ioan, învățat de Dumnezeu, L-a recunoscut imediat (Ioan 1.29-31) și a vrut să-L împiedice de a Se boteza, zicând: „*Eu am nevoie să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*“

Ce putea să gândească poporul care asista la această scenă? Este Acesta oare Mesia? De ce cere El botezul, căci Ioan a spus despre El, că nu era vrednic să-I ducă sandalele? Apoi, El este totuși Acela care va exercita judecata asupra păcătoșilor, El Însuși nu are nici un fel de păcate de mărturisit!

Da, El era Cel care va veni! Ce taină de nepătruns! În loc să apară în strălucirea slavei Sale ca Mesia, S-a așezat în rândul păcătoșilor care se căiesc și în har și-a luat locul între ei. El i-a însoțit la primii lor pași pe drumul pe care Dumnezeu li l-a deschis acum, ca să-i elibereze din starea lor lipsită de mângâiere și să-i conducă la binecuvântările pe care Domnul li le-a adus, înainte de a face lucrarea Sa în judecată. Acești păcătoși pocăiți erau singurii pe pământul lui Israel, în care Domnul putea să-și găsească plăcerea. Și Psalmul 16.3 exprimă acest gând: „*Despre sfinții care sunt pe pământ și despre cei aleși ai spus: Toată plăcerea Mea este în ei*“. Și Domnul Însuși a spus: „*Vă spun că astfel va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni dreți care n-au nevoie de pocăință*“ (Luca 15.7).

Ce iubire a fost aceea, pe care Isus a revelat-o aici pe pământ! Ea își găsește plăcerea și satisfacerea într-un singur păcătos care se pocăiește! În mijlocul unor astfel de oameni a trăit deci Domnul preaslăvit în timpul slujbei Sale aici pe pământ. Și în veșnicie, când vor fi glorificați acolo, ei Îl vor înconjura și vor preamări harul Său și slava Sa într-o lume nouă. Să dea Dumnezeu ca toți cititorii noștri să ia parte la aceasta!

Ioan Botezătorul care, într-o smerenie de înțeles, a refuzat să-L boteze pe Domnul. Dar Isus i-a răspuns: „*Lasă acum; pentru că așa se cuvine, să împlinim toată dreptatea*“. Și aici vedem harul minunat și bunăvoința cu care Domnul Se așează pe aceeași treaptă cu păcătoșii care se pocăiesc și cu slujitorul Ioan, spunând: „*asa se cuvine, să împlinim toată dreptatea*“. Era drept, pentru acela care intra prin pocăință pe calea lui Dumnezeu, să se boteze. Și Domnul, când prin har a mers pe același drum, ca om nu a vrut să facă nici o excepție pentru Sine. Drept urmare Ioan a trebuit să facă ce era drept în acest sens.

Duhul Sfânt coboară peste Isus (versetele 16-17)

Din locuința Sa cerească, Dumnezeu contempla această scenă minunată, în care Subiectul desfătărilor Sale veșnice, Omul sfaturilor Sale, S-a amestecat cu ceilalți oameni și a refuzat orice deosebire de rang. Ca răspuns la aceasta Dumnezeu proclamă public ce distingea pe Fiul Său: Când

Isus a fost botezat, „cerurile I s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: *„Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea“*“.

În acest moment sublim s-au arătat lucruri mari și minunate. Vrem să enumerăm numai câteva din ele:

1. Cerul se deschide, pentru că privirea lui Dumnezeu și buna Sa plăcere se odihnea asupra Subiectului inimii Sale. Până în momentul acesta nu s-a petrecut cu nici un om așa ceva.
2. Dumnezeu Însuși a proclamat că Isus este propriul Său Fiu.
3. Triunitatea lui Dumnezeu S-a arătat pentru prima dată: *Tatăl* a trimis *Duhul Sfânt* peste *Fiul*. Aceasta este revelarea deplină a lui Dumnezeu, o caracteristică a binecuvântărilor creștinismului. Căci în Evanghelie Dumnezeu este revelat prin Fiul ca Tată și Duhul Sfânt este pecetea prin care Dumnezeu recunoaște pe cel care crede ca și copil al Său. Acesta este harul desăvârșit.
4. Domnul a fost pecetluit cu Duhul Sfânt pe baza naturii Sale divine, cu totul lipsită de orice pată, pentru ca acest Om divin să împlinească în puterea Duhului slujba de har în mijlocul oamenilor. Credinciosul dimpotrivă a putut fi pecetluit cu Duhul Sfânt abia după ce lucrarea ispășitoare a lui Hristos a fost săvârșită. Dumnezeu a putut să-l recunoască ca și copil al Său abia după ce el a fost curățit de păcatele sale prin sângele lui Hristos.

Să remarcăm de asemenea și forma în care Duhul Sfânt a coborât asupra lui Hristos. Porumbelul exprimă smerenia, harul, blândețea care L-au caracterizat pe Domnul în slujba Sa de dragoste aici pe pământ.

Ce plinătate de lucruri așază Evangheliile în fața noastră! Ce adâncime divină întrevădem noi în slăvita Persoană a Domnului Isus, care a venit ca Dumnezeu și Om în har în mijlocul păcătoșilor! Cât de încurajator este faptul că aceste lucruri minunate, care sunt ascunse de cei înțelepți și pricepuți, deci rațiunii omenești, sunt descoperite copilașilor, adică celor care cred!.

CAPITOLUL 4

Ispitirea (versetele 1-11)

Am văzut cum Domnul Și-a luat locul în mijlocul păcătoșilor pocăiți. Îl vom însoți acum în exercitarea harului Său. Dar mai înainte El a fost dus prin Duhul Sfânt în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Căci El este „Omul al doilea”, Cel ascultător, care va păși în locul lui Adam, „primul om”, omul neascultător.

Când Dumnezeu la început a pregătit pe pământ grădina Eden ca loc al desfătării, El l-a așezat acolo pe Adam ca și cap al creațiunii, capabil în starea de nevinovăție să savureze o fericire desăvârșită, cu singura condiție de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu: el nu avea voie să mănânce din fructul oprit. La primii noștri părinți, care erau în această stare fericită, a venit satan și i-a ispitit, prin aceea că le-a oferit altceva decât ce le-a dat Dumnezeu, făcându-i să facă ceea ce le era interzis. Vai! Ei au devenit neascultători de Dumnezeu, au căzut sub puterea dușmanului, și începând din acest moment au avut de suportat, ca și toți urmașii lor, consecințele neascultării lor.

Îndată după aceea, Dumnezeu a spus lui satan că sămânța femeii îi va zdrobi capul (Geneza 3.15), adică îi va lua puterea. Această sămânță a femeii este Omul al doilea venit din cer, care acum în capitolul nostru intră în scenă. El este unic în felul acesta, așa cum și Adam în ziua când a fost așezat în grădina Eden era singurul din neamul lui. Isus era singurul în mijlocul tuturor oamenilor, despre care Dumnezeu putea spune: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea“.

Dar ce deosebire era între împrejurările în care se găseau acești doi oameni! Cel dintâi era în mijlocul paradisiului pământesc; Cel de-al doilea a intrat într-adevăr în aceeași lume, dar între timp ea era stricată prin păcat, pătată și devenită un pustiu, un loc unde Dumnezeu nu mai găsește nimic care să-L poată satisface, un loc unde locuiesc fiare sălbatice (Marcu 1.13) și unde satan stăpânește. Așa a devenit locul desfătării lui Dumnezeu prin neascultarea primului Adam, și acestea erau împrejurările în care a început istoria lui Isus, Omul al doilea, cel ascultător. La intrarea în această lume. El zice:

„Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeu“ (Evrei 10.7). Voia lui Dumnezeu era pentru Hristos o poruncă obligatorie.

Atunci s-a înfățișat satan ca să-L ispitească, așa cum a făcut odinioară cu Adam. El spera să-L aducă și pe Hristos sub autoritatea sa și să-L împiedice de a împlini voia lui Dumnezeu. Dar el a întâlnit în Omul ascultător în chip desăvârșit pe Biruitorul său.

Prima ispitire

„Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul. Și, după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit. Și ispititorul, apropiindu-se de El, I-a spus: «Dacă ești Fiul al lui Dumnezeu, spune ca pietrele acestea să se facă pâini»“ (versetele 1-3).

Dumnezeu vestise că Isus este Fiul Său Preaiubit. Acum satan Îl provoca cam așa: „Arată-Te ca Fiul al lui Dumnezeu; folosește-te de puterea Ta pentru a-Ți potoli foamea“. Dar așa cum Isus era Fiul lui Dumnezeu, El era de asemenea și Om, și ca Om voia să asculte de Dumnezeu. În loc de a intra în discuții cu diavolul, Isus îi răspunde: „Este scris: ,Omul va trăi nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.““ (compară cu Deuteronom 8.3). De aceea, atâta timp cât nu I s-a dat un Cuvânt al lui Dumnezeu, care să-I spună să facă pâini și să le mănânce, El nu a făcut.

Foamea este o necesitate naturală, pe deplin îndreptățită, mai ales după patruzeci de zile de post. Dar dacă pentru acesta Hristos nu putea rămâne ascultător de Dumnezeu, atunci foamea nu era un motiv pentru El ca să mănânce. La fel este și astăzi pentru credincios: motivul faptelor noastre nu trebuie să-l căutăm numai în ceea ce este natural și permis, ci în voia lui Dumnezeu și în ceea ce este pentru slava Sa: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 10.31). Dacă satan vine la noi și ne cere să facem altceva decât ceea ce s-ar putea face pentru Domnul, să-i răspundem după exemplul lui Isus, prin Cuvântul lui Dumnezeu! Acesta este singurul mijloc de a obține biruința; căci satan nu poate face nimic împotriva ascultării.

A doua ispitire

Satan a fost biruit la prima ispitire a lui Isus, care s-a bazat pe marea Sa nevoie naturală, trupească. Acum L-a atacat printr-o ispită spirituală. Pentru aceasta el a folosit Cuvântul, citând un pasaj din Psalmi, care Îi garanta protecția Lui, a lui Mesia, de către Dumnezeu. „Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streășina templului și I-a zis: ,Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: ,El va porunci îngerilor Săi pentru Tine și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.‘“ (compară cu Psalmul 91.11-12).

Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris: ,Să nu ispiți pe Domnul Dumnezeul tău”“ (compară cu Deuteronom 6.16). A-L ispiti pe Dumnezeu înseamnă a face ceva pentru a verifica adevărul Cuvântului Său. Noi ne putem bizui cu încredere deplină pe făgăduințele lui Dumnezeu, căci știm, că vom avea parte de împlinirea lor la timpul Său, dacă rămânem pe drumul ascultării. Satan a lăsat intenționat la o parte o parte din versetul 11 al Psalmului citat, și anume cuvintele: „să te păzească în toate căile tale“. Căile lui Isus erau căi de ascultare. Numai pe astfel de căi putem conta pe protecția divină. Domnul S-a încrezut în totalitate în Dumnezeul Său; El a spus: „Păzește-Mă, Dumnezeule, căci în Tine Mă încred“. (Psalm 16.1). El a considerat total inutil să-L pună pe Dumnezeu la încercare; căci aceasta ar însemna să-L ispitească.

Satan este biruit prin simpla citare a unui Cuvânt al lui Dumnezeu. Cu replica: „De asemenea este scris“, Domnul este un model pentru noi.

A treia ispitire

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt⁴, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca înaintea mea și te vei închina mie”“.

Cu aceste cuvinte satan a încercat să-L ducă la cădere pe Isus prin slava lumii. Este adevărat că El, ca Fiu al Omului va primi domnia peste tot universul; împărățiile lumii Îi vor fi supuse și slava și cinstea națiunilor Îi vor fi aduse (Apocalipsa 21.26; Isaia 60.11-12; Daniel 7.13-14). Însă și în această situație El trebuia să-l biruiască și nu să i se închine. Cu această cerință satan s-a demascat complet: el s-a încumetat înaintea lui Isus să ia locul lui Dumnezeu, prin ceea ce la primul om a ajuns cu ușurință la țintă. Isus i-a răspuns: „Pleacă, satan! căci este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești».“ Isus a vrut să treacă mai bine prin moarte, și astfel să primească slava din mâna lui Dumnezeu, decât să-l recunoască pe satan și s-o primească de la el. La sfârșit satan va da puterea lui omului, lui antihrist, care va exercita o autoritate mare un timp, dar va fi nimicim prin suflarea gurii Aceluia care a biruit pe satan (2 Tesaloniceni 2.8; compară și cu Apocalipsa 13).

Satan s-a îndepărtat. Isus, Omul ascultător, a câștigat biruința; El a legat pe cel tare și acum putea să-i jefuiască casa (Matei 12.29), adică să-Și împlinească slujba, prin aceea că „umbra din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asuprași de diavolul” (Faptele Apostolilor 10.38).

„Și iată, niște îngerii au venit la Isus să-I slujească.” Îngerii sunt „duhuri slujitoare trimise ca să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Evrei 1,14). Isus ca Om a fost slujit aici pe pământ de îngerii, pe care El i-a creat. Cât de minunat trebuie să li se fi părut acestor ființe cerești să slujească pe Creatorul lor, care luase chipul unui Om! Ei doresc să privească în aceste lucruri (1 Petru 1.12).

Să ne amintim că prin ascultare de Cuvânt Isus a obținut biruința. Și nouă ne stă la dispoziție același mijloc. Cu toate că noi suntem slabi și neputincioși înaintea lui satan, el nu ne poate face rău dacă rămânem ascultători de Cuvânt. De aceea este deosebit de important să cunoaștem Cuvântul, ca să putem și noi răspunde vrăjmașului: „Este scris” și „iarăși este scris”. Căci și satan știe să întrebuițeze Cuvântul pentru a-și ajunge la scopurile lui. Astăzi, când este mai activ mai mult decât oricând, fiecare are nevoie, deja din tinerețe, să citească Biblia. Când ești începător și nu poți înțelege totul, totuși conținutul ei se imprimă mai ușor în tinerețe în memorie, decât mai târziu; căci nu ești încă așa de obosit de lucrurile vieții. Apoi, mai târziu, Duhul lui Dumnezeu Se va putea folosi de această cunoștință pentru folosul credinciosului însuși și pentru folosul altora. (compară cu Deuteronom 6.6-9).

Hristos nu a fost condus în aceste ispitiri ca să fie încercat dacă Hristos va cădea, ci pentru a arăta că El nu putea să cadă. Căci cu regret nu rareori este pus la îndoială acest lucru. Cine Îl are pe Hristos drept viață a sa, a primit o viață care a fost pusă la încercare în Hristos aici pe pământ, dar care nu a putut să fie învinsă de ispită. De aceea apostolul Ioan zice: „Acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge” (1 Ioan 5.18). Pentru a realiza aceasta în mod practic, trebuie să ne purtăm așa cum a făcut Domnul în fața dușmanului. Noi Îl avem ca Mare Preot, pentru a ne ajuta la momentul potrivit. „Pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiți” (Evrei 2.18).

Întoarcerea lui Isus în Galileea (versetele 12-17)

Acum, după ce Isus a legat pe cel tare, începe activitatea Sa publică și s-a pregătit să-i jefuiască casa (Matei 12,29 și Marcu 3,27). Aceasta a avut loc prin aceea că Isus Și-a

⁴ Unii comentatori afirmă că diavolul L-a dus pe Domnul numai „în gândire” sau „în duh” pe templu și pe munte. Dacă ar fi așa, atunci Cuvântul ar fi spus. Domnului nu i-a fost foame „în duh” și nici nu S-a dus „în duh” pe munte.

împlinind lucrarea Sa de har, de răbdare și de îndurare în mijlocul poporului orb, care a lepădat pe Mesia al său.

Deja înaintemergătorul Său, Ioan Botezătorul, a fost aruncat în închisoare de Irod, și acest fapt arăta despre ceea ce Îl va aștepta pe Domnul. Detalii cu privire la întemnițarea lui Ioan sunt relatate abia în capitolul 14.1-12 în contextul uciderii lui. Nu se știe precis cât timp a fost închis.

Când Isus a aflat de sfârșitul trist al slujbei lui Ioan, a părăsit Iudeea și s-a dus în Galileea unde părinții Lui la întoarcerea lor din Egipt din cauza urii lui Irod au trebuit să se retragă. Prin aceasta s-a împlinit și profeția lui Isaia (capitolul 9.1-2), după care trebuia să înceapă slujba Domnului în mijlocul săracilor în Israel și nu în mijlocul orgolioșilor iudei din Ierusalim și din Iudeea. Așa cum am văzut deja, Galileea era disprețuită de iudei din cauză că ea s-a desprins de centrul religios din Ierusalim și s-a încorporat celor zece seminții ale împărăției lui Israel. Deja sub Pecah și înainte de ducerea în captivitate a rămășiței celor zece seminții, locuitorii Galileii au fost transportați în Asiria (2 Împărați 15.29), iar cei rămași s-au amestecat cu popoarele străine. Cu atât mai frumoasă este profeția lui Isaia, citată aici, care exprimă că acolo trebuia să răsară lumina: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, pe calea mării, dincolo de Iordan, Galileea națiunilor: poporul care stătea în întuneric a văzut o lumină mare și celor care stăteau în ținutul și în umbra morții le-a răsărit lumină.“ Acela, pe care ei Îl cunoșteau ca Fiul tâmplarului, a apărut deci deodată ca Lumină a lumii, care strălucește peste ei. În acest ținut Isus a săvârșit cea mai mare parte din slujba Sa.

Oameni de acolo nu erau mai buni ca alții; căci atunci când Isus a venit la Nazaret, El a fost alungat de acolo (Luca 4.16-30), și El S-a dus la Capernaum. Această cetate se găsea în Galileea de Jos, pe drumul care ducea de la țărmurile Mării Mediterane spre răsărit, și pe care Isaia îl numește „drumul mării“, deoarece el conducea pe lângă Marea Tiberiadei. Harul lui Dumnezeu nu se uită la ceea ce este omul, decât numai pentru a-l mântui. Lui Dumnezeu Îi place să facă să strălucească lumina Sa acolo unde întunericul este cel mai adânc, pentru ca prin aceasta să arate mai bine cine este El, și că El nu lucrează în felul oamenilor. El se ocupă de ceea ce noi disprețuim mai mult.

„De atunci a început Isus să predice și să spună: «Pocăiți-vă, pentru că s-a apropiat Împărăția cerurilor».“ Împăratul era realmente prezent; dar fără pocăință nu puteau să aibă parte de Împărăția Sa, căci El nu putea să domnească peste oameni păcătoși și nepocăiți și care nu cunoșteau dragostea lui Dumnezeu.

Chemarea ucenicilor (versetele 18-22)

Domnul a voit să-Și asocieze tovarăși în lucrarea Sa de dragoste și să le dea putere pentru împlinirea misiunii, pe care avea să le-o încredințeze.

„Și, umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați: pe Simon, care se numește Petru, și pe Andrei, fratele lui, aruncând un năvod în mare, pentru că erau pescari. Și le-a spus: «Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni».“ Ucenicii aveau de învățat ce era iubirea lui Dumnezeu pentru ei, ca să poată să lucreze la izbăvirea altor oameni din nenorocirea în care păcatul îi cufundase. Marea reprezintă lumea în care năvodul Evangheliei este aruncat, pentru a aduce oameni la Dumnezeu (Matei 13.47; Ioan 21.1-14). Ei au părăsit totul și au mers după El.

La fel Iacov și Ioan erau la mare și acolo împreună cu tatăl lor își cârpeau năvoadele. Isus i-a chemat și pe ei, și ei au părăsit corabia și pe tatăl lor și L-au urmat.

Chemarea Domnului a avut o influență așa de mare asupra inimilor lor, că ei au renunțat la toate, pentru a-L urma. Și El voia deci – așa cum am văzut în versetul 19 - să-i formeze pentru slujba la care i-a destinat. La fel este și astăzi: Domnul Însuși cheamă pe slujitorii Săi și le dă darurile pentru slujba lor; pentru aceasta El nu are nevoie de concursul oamenilor care

gândesc că ei ar trebui să cheme și să formeze pe slujitorii lui Dumnezeu. Isus a spus: „*vă voi face pescari de oameni.*“

Domnul cheamă de altfel pe toți păcătoșii ca să-L urmeze pe drumul care duce la viață. Au răspuns afirmativ toți cititorii noștri la această chemare?

Activitatea lui Isus (versetele 23-25)

Aceste versete sunt un rezumat al activității Domnului în slujba Sa. El a mers prin toată Galileea, a învățat în sinagogi, a predicat Evanghelia Împărăției și a vindecat tot felul de boli în popor. Evanghelia Împărăției este Vestea Bună care face cunoscut oamenilor instaurarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ea va fi vestită din nou după răpirea credincioșilor din perioada actuală de har, și anume acelora care nu au auzit Evanghelia harului predicată de la moartea Domnului până astăzi.

Vestea despre Isus și activitatea Sa s-a răspândit prin toată Siria. „*Și aduceau la El pe toți cei care sufereau de diferite boli și chinuri: pe cei posedați de demoni, pe cei lunatici și pe cei paralitici; și El îi vindeca. Și mari mulțimi îl urmau din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.*” Această enumerare arată ce activitate a desfășurat Isus în această lume și cum slujba Sa s-a extins cu mult dincolo de ținuturile evreiești, până în regiunile care odinioară au aparținut țării Israel. (Iosua 1.4; Deuteronom 11.24).

În ziua în care Hristos va domni, binecuvântările se vor extinde și asupra acestor ținuturi, da, chiar până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului; anumite țări, ca Asiria și Egiptul, vor fi în mod deosebit favorizate (Isaia 19.24-25).